

Obecní noviny

Vydává nepravidelně Obecní úřad Dobříň

22.12.2004

OBSAH :

- 1... Rozhovor s panem Málkem
- 3... Recitál Dity Hořínkové
- 3... Oprava chodníku k Přívozu
- 4... Výstavby bytů V Zátíší
- 4... 80.let založení hřbitova
- 5... Velvyslanec JAR v Dobříni
- 6... Výstavba bytů a domů
- 7... Jak budou vypadat nové RD
- 7... Horova soutěž
- 8... Pes na kolejích
- 10... Ještě něco o zvířátkách
- 11... Poděkování, vítání občánků
- 11... Znovuotevření knihovny

Rozhovory se zajímavými lidmi

Když projdete naší obcí, uvidíte mnoho nových fasád, jedna hezčí než druhá. Mezi těmi nejlepšími na prvním místě v rozsahu, pracnosti a citlivosti v řešení je fasáda, kterou postavili manželé Málkovi. Také by jste se rádi dozvěděli více ? O omítkách a svém životě nám vypráví pan

Ladislav Málek

1. **Pane Málek, jak jste se dozvěděl , že dům čp. 35 v Dobříni, kterému my starousedlíci říkali „Cangrovina“, je na prodej?**

Pocházím z Liběchova, tedy také z vesnice a vždy jsem toužil bydlet na venkově a velké domy mne vždy přitahovaly. Chvilí bylo našim domovem Štětí ale touha po venkovu mně neopouštěla. Náhodně v zaměstnání – tehdy v Sepapu jsem se setkal s Viktorem Zankerem z Račic, který mi řekl, že dům je na prodej a tak to začalo.

2. **Dům je opravdu velký, jak dlouho jste celá rodina musela pracovat než se dostal do této podoby?**

V roce 2005 to bude neuvěřitelných 20 let. Přistěhovali jsme se s manželkou Janou a s první dcerou Radkou, které bylo tehdy 1,5 roku, druhá dcera Lucka se narodila již v Dobříni. Dům byl rozlehlý s příslušenstvím a starým výrobním provozem, kde se kdysi dělaly kočárky. Hodně jsme toho zbourali. Dlouho v něm nikdo nebydle a podle toho vypadal.

3. **Donedávna visel na domě nápis Penzion V Zátíší. Kam zmizel ?**

Po revoluci se naskytla možnost takový penzion provozovat. Zkusili jsme to. S příchodem Evropské unie však se velmi zpřísnily předpisy na ubytování, které by si vyžádaly další investice. Ty nás postupně od provozování penzionu oddělily. Je nutno také přiznat, že co nedopřála evropská unie, to definitivně ukončila povodeň . Nyní již 2 roky, není po penzionu ani památky.

4. **Takže, co je Vaším zaměstnáním ?**

Pracuji jako soukromý obchodní zástupce pro různé firmy podnikající v papírenském průmyslu. Zařizují a

zprostředkovávám požadavky zákazníků od projektu po podání různých papírenských strojů a technologií pro firmu Frantschach. Hodně musím i cestovat nejen po Čechách, ale i po celé Evropě.

5. Zdá se, že při takovém zatížení, cesty, jednání, cizí jazyk zbude Vám taky trochu volna na koníčky ?

Času není nikdy dost. Od mládí jsem se věnoval hudbě, klavír, kytara a nakonec basketbal. Hrál jsem v různých skupinách, nejprve však ve skupině CEJCH, nyní již ale dva roky nehraji, jen občas zaskakuji, když pro mě přijdou kamarádi, že jim někdo vypadl.... Jó... vlastně hrál jsem a moc se mi to líbilo.... Na minulém vánočním koncertu se nám nechtělo domů a tak s Jirkou Hančlem a Frantou Machulkou jsme seděli skoro až do rána v místním hostinci a hráli vánoční koledy. Nikdy bych nevěřil, že se v hospodě budou všichni zpívat vánoční koledy.

6. Dům, který je nyní krásně opraven, má čp. 35, je něčím zajímavý ?

V poslední době pátrám po historii domu. Třeba na studni jsem objevil letopočet 1881. Doslechl jsem se, že kdysi se tu scházela kulturní společnost kolem Švagrovského. V knize Čechy krásné, Čechy mé, jsou věnovány tomuto domu dvě stránky od str. do str. Chystám se prostudovat archiválie Malických a malíře Malinského. Je vidět, že v Zátíší bylo od jaktěživa kulturní centrum. Prosím naše spoluobčany, kteří si něco pamatují z minulosti domu čp. 35, aby ať už z doby předválečné, tak i z války, aby se mnou spojili. Děkuji.

7. Celé Zátíší je úplně nové, zajímalo by mne, jak na to reagují lidé, kteří k Vám přijedou po delší době ?

No, to je legrace. Tak předně, k nám netrefí. V cestě jim stojí kaplička a úplně jiný vjezd do Zátíší. Pak to kolem nemohou poznat a nechtějí tomu věřit, jak moc se vše změnilo. Jen můj

tchán mi pokaždé připomíná, že lavičky jsou postaveny nakřivo, měly by se vyrovnat.

Hodně přes Zátíší jezdí cyklisti většinou Němci z Magdeburku a okolí, kteří projíždějí Labskou vinařskou stezku. Sednou si na lavičku, posvačí a jedou dál. Také jsme viděli, jak pod podiem jedna parta přespala a ráno jeli dál.

Trochu nás všechny mrzí, že naši zahrádkáři svými traktůrky vytahují bláto až k hasičárně. Jirka Zajíc to musí po nich věčně uklízet a vůbec se mu to nelíbí. Nám taky ne. Stačilo by jen očistit pneumatiky, nebo vzít koště a lopatu do ruky...

8. No, a pomalu se blížíme k Vaší nové fasádě. Zajímalo by nás všechny, to co na tak krásné a dokonalé fasádě není vidět zvenku.

Tak, to co není vidět, je přesně to, že jsme se na ni připravovali asi 10 let. Pak přišel výtvarný návrh od naší obce od paní Ing.arch. Richterové, který nové fasádě dal hlavní myšlenku, kterou jsme zrealizovali. To co se nám nepodařilo dodržet, byl zejména původní rozpočet, který jsme téměř o 100% překročili. Nějak nám v našich počtech vypadl štít ze strany od Barčíků a pak ... znáte to, když už se to dělá, tak ještě to a to...a peníze letí nahoru. Máme co splácet... Nakonec se vše podařilo a to i termínově, kdy 2 dny před letním koncertem, kde se také hodně hovořilo o fasádách, jsme ji dokončili.

9. Když nastoupila firma, nechal jste na nové obecní chodníky položit textilii, aby se chodník neumazal. To je největší odměna starostovi jakou jste mu mohl dát. Jak Vás to napadlo?

Tak krásný a tak dlouho očekávaný chodník přece nemůžeme zničit, to je náš chodník, před naším domem a stačilo by pár kapek barvy a už je nikdo nesmyje. To by bylo znevážení práce těch, co jej dělali. Viděl jsem, že

po nás i další naši občané nejprve položili igelity před nátěry..... je to nakažlivé. Paní Ing. Broftová z Chvalína, která tuto fasádu zrealizovala říkala že úplně běžně zakrývají chodníky v Praze, dokonce zalepují okna a chrání okolí před prachem, tak proč by to neudělali v Dobříni.

10. Pane Málek, je radost si s Vámi povídat a mám pro Vás závěrečnou otázku. Kdyby jste byl starostou obce, co by jste udělal ?

(Delší přemýšlení). No, zcela určitě bych nechal ten rozjetý vlak, ve kterém všichni sedíme jet tím směrem, kterým jede. Je to správný směr. Jen by při té

Recitál Dity Hořínkové

Určitě si všichni rádi vzpomeneme na milou zpěvačku a naši kamarádku Ditu Hořínkovou, která nás navštívila dne 27.6.2004 se svojí sestrou Dianou a přáteli, Filipem Sychrou a skupinou Happy Day Quintet.

Dita Hořínková je zpěvačka a herečka. Působí na divadelní scéně od svých 8mi let. Má za sebou turné po Japonsku, působení v muzikálech Evita, Romeo a Julie, Babička, Cikáni jdou do nebe, hostování v projektech Richarda Pachmana a moderování rozhlasových pořadů.

Po vzoru Vánočního koncertu, který se koná již každoročně 23. prosince, a myslím, že se v naší obci velmi ujal, jsme chtěli zařadit ještě jeden – letní koncert, aby jsme nemuseli čekat na další rok. Letní koncert má úplně jinou atmosféru, protože je obyčejně spojen s večerní zábavou, která mívá menší návštěvnost, protože je čas dovolených. Myslím, že tento letní koncert Dity Hořínkové se líbil. Chtěl bych i poděkovat našim občanům za vytvoření hezké atmosféry po skončení. Měli jsme připravené květiny pro Ditu, ale nevěděli jsme, že jich budeme potřebovat více. Naše milé sousedky hned věděly, kde se stala chyba a během chvilky donesly i dalším

jízdě mohlo ještě méně komínů kouřit z našich domů.

„...Ještě bych si dovolil malý doslov, říká pan Málek.“

Chtěl bych poděkovat svým sousedům za trpělivost během budování omítky, také našemu obecnímu úřadu za velkou podporu. Děkujeme.

.... a úplně poslední věta, která je za vše nakonec. Dostali jsme malý dárek od našich sousedů s přáním : „**My jsme Vám přišli poděkovat za krásný výhled z našeho okna ..**“ uznejte, mohli jsme dostat něco lepšího ?

-mk-

zpěvačkám ze souboru. Děkuji paní Urbanové za odvážný rozhovor do kamery Roudnické kabelové televize a za kytičky. Druhý den koncertu jsem dostal hezkou SMS od Dity Hořínkové která je určena nejen mě ale i Vám a tak se chci s vámi o ni podělit:

„Jednou se mi zdálo že zpívám na konci světa. Bylo to v Japonsku, nejjihnějším cípu. Vy v Dobříni jste cílevědomí a upřímní lidé a jdete správnou cestou. Pro Vás budu ráda zpívat, i kdyby jste byli na konci světa. Bylo mi u Vás krásně. Děkuji moc za vše pac a pusu Dita.“

-mk-

Bude v roce 2005 letní koncert ?

Zcela určitě. Jednali jsme s pěveckým souborem Rezonance z Prahy, který se skládá ze dvou skupin, dětí a dospělých. Je to ukázkové dílo jedné obětavé paní učitelky, která obětovala veškerý volný čas a značné prostředky na vybudování tohoto profesionálního souboru.

Se souborem Rezonance hostuje vždy skupina afrických bubeníků. Pokud přijmou pozvání a přijedou, zažijete nezapomenutelný zážitek.

-mk-

Oprava chodníku ulice

K Přívozu

Využíváme všechny možné dotace k získání peněz na obnovu obce. Letos

jsme žádali na dvě akce. První z nich, ve kterou jsme nejvíce doufali, byla podpora na výstavbu 3 bytů v čp. 13 – Lihovarský statek. Nevyhověno – škoda. Druhá z žádostí se týkala opravy propadlého chodníku v ulici K Přívozu. Zde jsme uspěli a získali 448 tisíc Kč. Celá stavba stála 580 tisíc. Stavbu provedla firma Kovář z Ústí n.L. Součástí opravy chodníku byla i oprava chodníku čp. 55. Stavba byla realizována v od září do listopadu 2004.

Výstavba bytů v Zátíší pokračuje

Po prvních 3 bytech v čp. 13 v lihovarském statku byly v letošním roce dokončeny ještě další 3 byty. Dva z nich do konce října a jeden do 15. prosince. Veškeré náklady na výstavbu těchto tří bytů hradí naše obec ze svého rozpočtu. Stavbu provedla firma STAPRO z Vědomic - pan Jirásek. Tento stavební program vyplývá z povinné údržby obecních budov, ale dle mého názoru není ekonomicky dobrý v hospodaření obce. Dva z těchto bytů nás stály 1.520.000 Kč a ten třetí 742 000 Kč. Obecně řečeno, celá ves se musí složit na to, aby vyřešila problémy jedné rodiny nebo jednotlivce. Za uvedené peníze je možno opravit celou ulici, přičemž vyřešíme problémy celé obce, užitek mají všichni občané.

Nově vybudované byty jsou moc pěkné, krásné koupelny, vybavené kuchyně... k okamžitému nastěhování a platí jen nájemné (nebo taky někdy ne ?)

Po předání těchto posledních 3 bytů v čp. 13 je zařazen do plánu oprav vchod čp. 139, tj. sousední dům. Zde by měly vzniknout 4 byty 1+1 nebo 2+1. Obecní zastupitelstvo schválilo zadání projektu s cílem získat stavební povolení v roce 2005. Realizace dle finanční možnosti obce, bude upřesněno po zpracování rozpočtu na rok 2005 a 2006.

-mk-

80 let od založení obecního hřbitova v Dobříni

Co bylo motivem k založení hřbitova :

V roce 1924, tedy 6 let od skončení 1. světové války (1914 – 1918) všichni cítili povinnost uctít památku místních padlých vojáků a všech útrap světové války za osvobození českého národa. Na tu věčnou paměť měl být zbudován pomník.

Kde vzít pozemek :

Úctyhodným darem se do dějin obce zapsali manželé Františka a Václav Hajšlovi, majitelé realit v Dobříni, kteří věnovali na věčnou památku a zcela zdarma pozemek čp. 384/2 u silnice k Račicím o výměře 3036 m². Po prozkoumání tohoto místa obvodním lékařem, bylo toto místo shledáno 10. května 1924 za spolehlivé. Toho dne bylo konáno obecní zastupitelstvo, které jednohlasně schválilo návrhy přednesené p. Zelenkou.

Rozsah stavby :

Okamžitě po usnesení bylo přistoupeno k realizaci

- stavitel p. Písek a stavitel p. Šrámek

studna – p. Jarolímek z Ledčic

márnice – p. Šrámek z Roudnice

studna – p. Vodochodský

skruže – p. Březovský

dřevo – bylo dodáno z obecního lesa

tesařské práce – p. Černý z Dobříně

knihovní zařízení – Dr. Králík z Roudnice

měřičské práce – Ing. Kacírek

pomník – p. Pružina z Roudnice

Za 50 dnů hotovo !

Nechce se tomu ani věřit, ale od usnesení obecního zastupitelstva 10. května 1924 v 8.⁰⁰ večer, kde se usnesli a 29. června 1924 – slavnostně otvírali nový hřbitov! tak dle zápisu z 19.3.1941 archivních materiálů.Jak jednoduché a prosté bez byrokracií. My musíme nejprve někdy

i roky vykupovat pozemky, pak min. ½ roku projektovat v případě dostatku peněz stavíme přibližně také v témž roce.

Den slávy a otevření hřbitova

29. červen 1924 byl svátkem celé obce Dobříň. Na domech vlály prapory, všechny cesty byly vyspraveny a v Zátíší se konal koncert vojenské hudby 42 p.p. z Terezína. Byly předneseny slavnostní projevy p. Koutného a obsáhlý projev legionáře p. Kubáta.

A bylo všem poděkováno

Všem, kteří se přičinili svojí pílí a všemi finančními příspěvky. Slavnost zakončila státní hymna a večerní veselice v hostinci p. Řezáče a p. Offera. Prvním hrobníkem byl zvolen p. František Javornický, rozhodnutím zastupitelstva ze dne 10. října 1924.

Po obnovení samosprávy v roce 1989

To určitě všichni dobře pamatujete – tehdy první akcí byla oprava hřbitova. Tuto akci organizovalo již nově zvolené zastupitelstvo, které požádalo všechny občany o pomoc při opravě omítek hřbitovní zdi. Během dvou dnů společnými silami všech občanů byla obvodová zeď opět omítnuta. S odstupem času vidím tuto stavbu naplánovanou jako první akci našich občanů za velmi důležitou, protože každému je známo rčení : „Kultura národa se pozná podle toho, jak se dovede chovat ke své minulosti“.

Od té doby

Každoročně jsou vyčleňovány prostředky na údržbu a opravu hřbitova. Údržba cestiček, studny, oprava dveří, odvoz odpadků. Nepochopitelně jsme kroutili hlavami, když zloději urazili závoru z márnice a pískovcovou kouli z památníku padlých vojáků. Bylo provedeno nové zaměření hřbitovní knihy. Velkou péčí mají naši místní občané o jednotlivá místa odpočinku svých milých.

Horší je to s hroby, které nemají již pozůstalé nebo bydlí daleko. Letošní celý rok jsme zintenzívnili údržbu právě takových míst bez majitelů. Začalo to letní brigádou mládeže a po prázdninách dokončila naše údržba zbytek. Ze všech opuštěných hrobů byly odstraněny nečistoty a rozpadlé obruby byly vyrovnány. Proti plevelu byla položena plastová folie a zasypána štěrkem. Koncem zimy v roce 2005 bude provedeno chemické ošetření některých cestiček proti plevelu. Márnici připravujeme ke generální opravě. Tím dle mého názoru ale zdaleka vše nekončí. Náš hřbitov může být tak krásný jako naše Zátíší. To však záleží jen a jen na nás. Je to dokonalá souhra mezi občany a vedením obce, jako je tomu dnes a bylo kdysi před 80 lety. Díky Vám všem za to.

Chodník ke hřbitovu

Právě z podnětu Vás občanů, jsme začali výkup pozemků na výstavbu přístupového chodníku z obce ke hřbitovu. Pak bude následovat projekt a v zápětí realizace. Majitelé pozemků jsou naši občané, se kterými jsme již jednali. Děkuji Vám za vaši podporu. Kdyby nebylo manželů Hajšlových, nebyl by hřbitov. Bez Vás nebude přístupový chodník.

-mk-

Velvyslanec Jihoafrické republiky navštívil Dobříň již podruhé

Návštěva pana velvyslance Dr. Noel Lehoko se uskutečnila letos v létě dne 4. září 2004 v příjemném prostředí na pódiu v Zátíší formou besedy – křeslo pro hosta.

Poprvé jsme jej v naší obci uvítali měsíc před povodní r. 2002, kde otevřel naše nové hřiště NA PILE.

Pan velvyslanec nejprve ve svém projevu přiblížil svoji práci, kterou jej pověřila jeho vláda, tj. reprezentovat svoji

zemi pro větší spolupráci v oblastech kulturních, hospodářských, ale i turistických. Dotkl se i složité doby, kterou prožíváme – války, terorismus.

Při volné diskusi naši občané pokládali řadu otázek. Například, zda je srovnatelný život na venkově u nás a v Jihoafrické republice. OdpovědělJak kde. Po porážce apartheidu a nastolené vlády Nelsona Mandely je africký venkov v některých oblastech bez vody, ..., a k lékaři i sto kilometrů. Je mnoho co zlepšovat a napravovat, odpověděl pan velvyslanec.

Protože i tentokrát byla naším hostem i paní Lehoková, (lékařka), musela i ona odpovídat na otázky ... zda umí připravit české knedlíky.

Pan velvyslanec v příštím roce 2005 končí svoji misi v České republice a čeká na další pověření své vlasti na jiném místě.

Zajímavé jsou i rozhovory s řidičem, který vozí diplomaty. Na otázku jaký pan velvyslanec je člověk. To my nesmíme takové věci vyprávět, ale přál bych si, aby tu byl ještě hodně dlouho a máte nejlepší kyselé okurky jaké jsem kdy jedl, řekl pan řidič.

Ve vzpomínce nám zůstane tento milý a hodný člověk -mk-

Výstavba rodinných domů a obecních bytů

V územním plánu naší obce jsou dvě lokality pro výstavbu rodinných domů. Jedna z nich je pokračování výstavby na protilehlé straně ulice K přívozu – proti farmě králíků. Zde jsou uvažovány rodinné domy dvougenerační. Pozemky nejsou ve vlastnictví obce a je nutno počítat se stávajícím vedením vysokého napětí, tlakové vody pro závlahy a ochranného pásma anodové ochrany tranzitního plynovodu. Vše jsou to však věci řešitelné.

Druhá lokalita se nachází na „špičce“ mezi skladem Vitany a železnicí. Tato lokalita je ve vlastnictví obce a je určena pro nízkopodlažní malé domky. Od samého začátku se zde potýkáme s řadou

řešitelných pozemků. Nejprve jsme museli vykoupit pozemek od rodiny Millerových (díky jim za to), aby mohla být vybudována silnice spojující obec s těmito domy. Bude nutné přeložit stávající kabel sdělovací v ochranném pásmu dráhy. Dále, a to byl největší problém, přes tuto lokalitu architekt Ing. Vávra situoval komunikaci Roudnice přes tyto pozemky směrem k Labi, kde se měly deponovat odpady a odvážet loděmi někam k likvidaci. S tímto řešením jsme nesouhlasili, nicméně nám trvalo 2 roky, než se tento územní nesmysl oficiálně zrušil.

Část pozemků určených k zastavění je ve vlastnictví pozemkového fondu a za právní pomoci se pravděpodobně letos dostanou do našeho majetku.

V roce 2001 jsme získali územní rozhodnutí na výstavbu 10 RD. S prvními pracemi, tj. vybudování inženýrských sítí bylo uvažováno na rok 2002-3. Nikdo netušil, že naše plány úplně přehodnotily srpnové povodně 2002. V tu chvíli všechny stavby změnilu prioritu a posláni a budovali jsme přednostně komunikace po povodni V Zátíší a přilehlé místní komunikace. V roce 2004 naše zastupitelstvo přehodnotilo další stavby, které budou pokračovat po povodňových stavbách a to jsou : 1. podpora obecních bytů a za 2. podpora rodinných domů.

V tomto roce se nám podařilo tento první záměr realizovat formou adaptace 6 bytů v čp. 13 s výhledem na další byty ve druhém vchodě v čp. 139. Ještě v tomto roce naše zastupitelstvo schválilo změnu územního plánu na zvýšení počtu rodinných domů v lokalitě u Vitany. Změna spočívá v architektonickém uspořádání domů a počtu domů ze stávajících 10 RD by mělo být postaveno cca 15 RD. Tento záměr je dokončován projekční kanceláří Ing. Bambas – BAUBE.

-mk-

Jak budou vypadat nové rodinné domy

Zejména je zde více respektována lokalita, kde se rodinné domy nacházejí. Uvědomili jsme si, že to není lokalita pro bohaté podnikatele a manažery. Z jedné strany železniční trať, za ní Glazura a z druhé strany závod Vitana..... Bez výhledu do údolí, na Labe, nebo na Říp. Ale je to milé a útulné místo pro nás, kteří jsme se zde narodili a naše děti, kteří jsou vesměs zaměstnaní a jejich příjmy jsou vesměs omezené.

Uvědomili jsme si, že naše řešení jim navrhovalo domy finančně nedostupné, tj. nad 2,5 mil. Kč. Novým rozhodnutím zastupitelstva jsme toto změnili. V souladu s územním plánem celého územního celku pro SNÚ Roudnice – Dobříň, zde bude cca 14-15 RD, které budou jednogenerační. Budou mít tvar českého domku se sedlovou střechou se štítem otočeným do ulice. Domy budou s předzahrádkami. Ke každému RD bude možno postavit jednu

Horova soutěž

Druhý ročník Horovy soutěže

Již 57 let se každým rokem otevírá v Domě Josefa Hory jeho pamětní světlnička v Dobříni. Na památku výročí jejího otevření jsme letos vyhlásili druhý ročník literární soutěže pro roudnické školy. Letos jsme prvním rokem v Evropské unii, tématem básně, eseje nebo úvahy se stal „Můj osobní vstup do Evropy.“ Podařilo se nám získat porotce nejpovolanejšího - literárního kritika, teoretika a historika Vladimíra Justla. Odměnou čtyřem soutěžícím bylo předáno čerstvě vydané „Živé slovo“, kniha, ve které se básníci zamýšlejí nad tajemstvím poezie a hlasu.

Pořad moderoval Jaroslav Černý, výběr hudby zařídil Jaroslav Činátl: Voices of Light Richarda Einhorna provedených Holandským rozhlasovým sborem, Songs of the Auvergne Kenta Nagano a Dawna Upshaw provedených orchestrem Lyonské opery a Symphonie der Klagelieder

garáž. Majitel tohoto pozemku může sám postavit svůj dům na své náklady dodavatelsky nebo svépomocí. Bude však povinen respektovat určité hlavní zásady. Odhadovaná cena tohoto rodinného domu by byla 1,6 mil. Pokud budeme uvažovat, že naši mladí – mladé rodiny mají např. byt v bytovce, který prodají, k tomu přidají své stavební spoření, tak s pomocí malé hypotéky dům snadno ufinancují, aniž by to ohrozilo stabilitu rodiny. Do areálu bude nově začleněn malý koutek pro matky s dětmi, kde budou mít mladé maminky s kočárky, kde si sednout na lavičku. V tomto prostoru bude i čistírna odpadních vod a technické zázemí. Bude zde i malý obecní rynek s výtvarným prvkem, buď kašna, pramínek nebo plastika. Bližší informace budou zveřejněny po dokončení projektu Pro ty kteří by měli zájem o lepší, ale dražší bydlení, můžeme nabídnout druhou lokalitu souběžnou s ulicí Krajní a K Přívozu.

-mk-

Henryka Mikolaje Góreckiho provedené Varšavskou filharmonií za zpěvu Joanny Kozłowské.

Nejprve zazněly verše Josefa Hory z Knihy času a ticha recitované Danielou Činátlovou, které se vztahovaly k minulosti i budoucnosti naší existence. Verše australské básnířky Antigone Kefalá přeložené do češtiny Alexandrou Büchlerovou jako by navozovaly dobříňskou atmosféru. Proto je recitovaly dobříňské děti Dominika Motejlová a Martin Jirkovec spolu s Dagmar Tomanovou. Oceněné verše Evy Borovičkové, Daniely Činátlové, Martiny Roe a Antonína Franty byly přečteny na závěr. Oživení pořadu přineslo vystoupení psa Žemly cvičeného Petrem Vaněčkem k rytmickému štěkotu za zvuků kytary.

Asi dvacet účastníků zažilo příjemné odpoledne zpestřené občerstvením.

Oceněné básně si lze přečíst ve světlničce Josefa Hory.

"Pes na kolejích."

Dobříňský příběh

Bylo to navečer, v měsíci říjnu roku 2003, právě jsem se vracela s manželem domů, když na poli naproti hřbitova jsme uviděli samotného psa, plemeno německého ovčáka. Byl tak vyhublý, že při prvním pohledu na něj jsme si mysleli, že se díváme na srnu. Bylo nám ihned jasné, že pes již nemá žádného majitele ani domov a je třeba mu pomoci.

Ještě ten večer jsem se ho snažila znovu najít, ale marně. V dalších dnech jsem se poptávala, zda již dříve pejska někdo nezahlédl nebo, zda ho někdo nezná. Odpovědi byly většinou záporné, snad by to mohl být pes z Kozlovic, který utíká za svou majitelkou do zaměstnání na pískovnu. Trochu mě to uklidnilo, ale v hloubi duše jsem tomu nevěřila. Přesto jsme psa nějaký čas neviděli.

Asi za měsíc na to, jsme šli již za tmy s rodinou z procházky po pískovně a uviděli jsme ho znovu. Stál na přejezdu a díval se toužebně do naší vesnice, kde byl hlouček dětí. Stála tam i paní Geblerová a od té jsme se dozvěděli, že se tu pejsek zdržuje již od léta a že se schovává na pískovně v kukuřici. Sama ho chtěla nakrmit, ale je hodně plachý. Začala jsem se o psa zajímat, chodila jsem ho hledat a přemýšlela, jak mu pomoci. Nemívala jsem na něho moc štěstí, neboť ráno byla dlouho tma a večer, když jsem přišla z práce, to nebylo o nic lepší. Zdržoval se převážně na kolejích a to od areálu pískovny až po balírny, nebo různě v okolních polích. Bylo až s podivem jaký měl instinkt vyhnout se vlaku. Úplně klidně ležel na jedné koleji, když na druhé projížděl vlak. Vlaků se nebál, ale z lidí měl velký strach.

Spojila jsem se s manžely Maskulanisovými, majiteli psího útulku v Řepnici. Domluvili jsme se, že pejska

zkusím naučit chodit pravidelně na jedno místo na krmení a až se to povede, pejsek se léky uspí a oni si ho odvezou. Vybrala jsem tedy kolem tratě asi pět míst, kam jsem dávala krmení. Každý večer jsem chodila s manželem misky dosypávat a kontrolovat, ze které bylo ujedeno. Chtěla bych poděkovat paní Geblerové, která pro pejska vařila maso a na jednom z vytypovaných míst ho doplňovala. Stále se ho nedařilo naučit na pravidelnost krmení, i když jsem zkoušela misky přidávat nebo naopak ubírat. Všechno ztěžovala brzká tma.

Zlom nastal asi začátkem prosince, když zima dala o sobě více vědět. Pes si našel pelech někde mezi kolejemi a balírnou směrem k nákladovému nádraží. Převážnou většinu dne se zdržoval v oblasti kolem kolejí před balírnou a Glazurou. Často jste ho tam mohli v zimě spatřit. Díky tomu jsem přesunula krmení na pole ke zdi Glazury. Konečně si na toto místo zvykl a začal pravidelně žrát. Dvakrát denně jsem mu doplňovala jídlo a vodu. Jeho výživná kondice se pomalu zlepšovala. Kdykoliv jsem ho však potkala, nenechal mě se k němu příliš přiblížit. Asi deset metrů od něho jsem mu vyprávěla, on si lehl a se zájmem mě poslouchal. Ale běda, jak jsem udělala krok blíž, okamžitě se zvedl a už ho nic v útěku nezastavilo. Často jsem dalekohledem pozorovala jeho chování. Každý den ráno se ze křoví díval, jak se lidé houfují na autobusové zastávce u Glazury a odpoledne stával u přejezdu a pozoroval je, když se vraceli z práce. Jakoby toužil být s nimi, ale příliš se jich bál. Bylo mi ho moc líto.

Konečně se mohlo přistoupit k odchytu. Jednu lednovou sobotu jsme časně ráno vyrazili s mým manželem ke Glazuře, s miskou plnou voňavého masa a s příměsí uklidňujících léků. Misku jsme položili na obvyklé stanoviště a z povzdálí jsme ji dalekohledem pozorovali. Mrzlo, padal sníh, vydrželi jsem až do večera, ale psa jsme ani nezahlédli. Druhý den jsme byli o

něco úspěšnější. V neděli po poledni se objevil. Přišel po kolejích od balírny, namířil si to přímo k misce a všechno snědl. Pokračoval dál kolem glazurské zdi, na sněhu v poli ho bylo krásně vidět. Co více jsme si mohli přát. Byla jsem přesvědčená, že ještě pár minut než začnou léky působit a máme vyhráno. Skutečně asi po patnácti minutách

pes začal vrávorat. Když uprostřed pole zalehl, šli jsme pro něho. Jaké jsme však zažili zklamání, když se manžel k němu přiblížil asi na jeden metr, pes přemohl svým strachem účinek léků a ze všech sil se snažil utéct. To se mu také povedlo. Léky "rozběhal" a my ho nechtěli honit, abychom ho ještě více nevyděsili. Utíkal směrem k pelechu, to bylo pro nás nedotknutelné území. Nechtěli jsme mu vzít jediné místo, kde se cítil v bezpečí.

Po poradě s odborníky jsem usoudila, že příště bude třeba zvýšit dávku sedativ. Následující víkend jsme s manželem akci zopakovali. Pes přišel zase až v neděli, pozřel všechno jídlo i s léky. Tentokrát se celé akce zúčastnili i manželé Maskulanisovi z Řepnického útulku, náš starosta pan Miroslav Kvintus, paní Šárka Mrázková naše místostarostka, pan Kučera z Labské ulice, kterým též nebyl osud pejska lhostejný. Odchyt však dopadl ještě hůře i přes zvýšenou dávku sedativ. Tentokrát pes nejevil vůbec žádné známky malátnosti či zpomalenosti, jakoby si jeho tělo na léky zvykalo. Rozhodli jsme se, že alespoň jeden měsíc budeme pejska jen krmit a nebudeme nic podnikat v jeho dalším odchytu. Každý nepodařený odchyt měl za následek jeho větší bázlivost.

Kontaktovala jsem různé kynologické spolky, útulky a veterináře, zda nemají nějakou zkušenost s odchytom plachých psů. Vypadalo to, že jsme v Dobříni ojedinělým případem. Kde kdo nad psem lámal hůl, že je zdivočelý a divokým vždy zůstane. Pro jeho bázlivost jsem viděla v uspání jediné řešení. Ale stále jsem nevěděla, čím ho dosáhnout. Uspávací

pušku mají na Městě v Ústí nad Labem, ale dostřel je na poměrně krátkou vzdálenost a účinek střely nastane asi za čtvrt hodiny. Použití by bylo nejen drahé, ale zřejmě i neúčinné, neboť střela způsobí zvířeti leknutí a bolest. Pes by po té s největší pravděpodobností utekl neznámo kam. Zajímala jsem se tedy o to, jaké léky sehnat, které by skutečně psa uspali. Po různých doporučeních jsme odchyt prováděli ještě dvakrát s různými léky, ale pes jejich účinek vždy přemohl.

Mezi obdobím odchytů se o pejska začala zajímat a nabízet pomoc další naše spoluobčanka paní Boušová, moc jí za to děkuji. Velice si vážím lidí, kterým opuštěné zvíře není nejen lhostejné, ale kteří se snaží pro něho i něco udělat. Mezi takové naše spoluobčany patří i manželé Anička a Vašek Růžičkovi ze Sluneční ulice, kteří projevili o pejska zájem. Záleželo jim na něm a pomáhali mi s krmením u Glazury. Zejména Anička chodila za ním na pole s různými pamlsky a s cílem ochočit ho. Byla jsem ji v duchu vděčná. Léky zklamaly a já sama byla bezradná, co dál. Nabízelo se ještě jedno řešení a to uzavíratelná dřevěná klec a do ní krmení. Věřila jsem, že se do ní pes chytí. Neuměla jsem si však představit, jak moc bude vyděšen a jak těžce ponese, když se při jeho plném vědomí náhle uzavře. Přesto se můj manžel do výroby klece pustil. Pes se začátkem jara přestěhoval blíže k fotbalovému hřišti, kde se scházeli lidé a se zájmem je pozoroval. Anička Růžičková stále nepolevovala v ochočování. Někdy to vypadalo, že i pes má zájem se k ní přiblížit, že by se snad konečně podařilo získat jeho důvěru, jindy se bál jakoby ji viděl poprvé.

Bylo to zrovna v období, kdy se nic nedařilo a já už nevěřila, že by se psa někdy podařilo chytit. Právě tehdy se mému muži zdál sen, že psa objímal a hladil ho. Zarmoutilo mě to, neboť věřím pořekadlu: "co se zdá, to se nikdy nesplní". Klec byla hotová. A já to viděla jako

poslední řešení. Upekla jsem kuře a vydala jsem se s Aničkou na ochočovanou. Při té příležitosti jsme také chtěly vyhlídnout stanoviště pro klec. Anička se snažila ke zvířeti přiblížit co nejblíže i s kuřetem. Pes kolem ní běhal dokola, docela blízko. Pro kuře si však nešel. Položila mu ho tedy na trávu. Sama si opodál klekla na zem. Pes kuře snědl, najednou se osmělil a přišel až k ní. Ona k němu natáhla ruku, aby si ji mohl očuchat a najednou ji začal olizovat obličej. Když klečela a byla malá jako on, přestal se bát. Byla to nádherná podívaná, dívala jsem se na ně ze silnice a nemohla jsem uvěřit svým očím. Poté i já jsem k nim doslova přilezla po kolenou a nechala si také olizovat obličej. Byla to fenka a zblízka byla droboučká, v obličejí jemná a krásná, celkově čistá, jako by se o ní celou tu dlouhou zimu někdo staral. Běžela jsem domů pro manžela, aby si šel splnit svůj sen. Také nemohl uvěřit, že ji může skutečně objímat. Toho večera s námi odešla k Růžičkům, do svého nového domova. Všichni jsme si připadali jako v pohádce se šťastným koncem.

Báli jsme se, zda bude chtít žít v zajetí, zda nebude utíkat, ale naše obavy byly zcela zbytečné. Je moc šťastná, že má dobrý domov a vůbec ho nemá zájem opouštět. Jmenuje se Dyna, jsou ji necelé dva roky, je moc milá, hodná k dětem, neagresivní a hlídací.

Ještě jednou děkuji všem, kteří projeví o Dynušku starost a především dík manželům Růžičkovým, kteří mají srdce na svém místě. "Důležité je ne litovat, ale něco udělat (pomoci)."

Milana Petrásková

"A ještě něco o zvířátkách"

V období, když se odehrával příběh o Dynušce, což trvalo téměř jeden rok, byly na katastru Dobříň „vyhozeny“ další dva pejskové. Prvním bylo štěně velkého knírače a bylo nalezeno na pískovně. Pejsek mohl být vyhozen spolu s Dynou,

vyskytl se tu ve stejné době. Starali se o něho zaměstnanci pískovny a brzy se ho podařilo umístit do nového domova.

Další pejsek byl nalezen v prosinci schoulený na okraji vozovky směrem na Bechlín u Jalovčín. Našli ho tam moje dcera se synem. Vypadalo to, že už zcela rezignoval nad životem. Je to fenka a byla velmi zanedbaná a nemocná. Nechali jsme si ji. Jako zázrakem se její zdravotní stav v novém domově zlepšoval. Je to nejvděčnější a nejposlušnější stvoření, které jsem ve svém životě poznala. Lidé ji moc ublížili, ale stejně na ně nezanevřela. V tom jsou psi obdivuhodní. Celá rodina jsme rádi, že ji máme, je to naše chlupaté štěstíčko. Jsem pyšná na své děti, že nejsou lhostejní k bezbranným tvorečkům. Sama cítím povinnost napravit křivdy, které jiní lidé na zvířatech napáchali. A protože k lidem také patřím, cítím i za jejich špatné činy odpovědnost. Každý osud domácího zvířete (a nejen domácího) je závislý na člověku, podobně jako osud dítěte.

Závěrem bych chtěla poprosit všechny majitele psů a hlavně koček, zamyslete se nad jejich reprodukcí. Není nic horšího než nechat zvíře nekontrolovaně množit a poté se o ně nemoci postarat. Nepodílejte se na živoření domácích zvířat, nemnožte je zbytečně, jsou už tak hodně přemnožená a mnohá nešťastná. Nejlepším řešením pro jejich i Váš bezstarostný život je **kastrace**. Nebudete mít starost, co s nechtěnými mláďaty, budete mít čisté svědomí a Vaše zvíře bude hravé, zdravé a šťastné. Vždyť je na Vás závislé!

Krásné vánoční svátky a šťastný celý příští rok přeje všem hodným a zodpovědným lidem

Milana Petrásková

Milé holky zpěvačky,

devatenáctého listopadu se nám narodil syn Daniel. A i když mi teď náš synek nedá moc času myslet na něco jiného než

na to, aby měl plný žaludek a čisté plenky, přesto myslím na vás a touto cestou vám chci popřát krásné vánoční svátky.

Věřím, že svoje hlásky trénujete i beze mě a že jste nezapomněly všechny písničky, které jsme minulý rok zpívaly. Doufám, že se po letních prázdninách budeme moci vrhnout zase společně do zpěvu.

Krásné Vánoce přeje vaše paní učitelka
Lenka Vávrová

Poděkování

Předem mého článku bych hlavně chtěla poděkovat všem těm, kteří se jakýmkoli způsobem podílejí na tom, aby naše vesnička neusnula a bylo v ní stále živo.

Především bych chtěla pochválit mladé dívky LUCII MÁLKOVOU a MARKÉTU PETRŽELKOVOU, které se nenechaly odradit odmítáním lidí, které požádaly o pomoc při akci „MISS MYŠAK“ a dotáhly tuto akci, myslím, že úspěšnou, do konce.

Letos se mimo jiné pořádal DĚTSKÝ DEN a tímto děkujeme všem podnikatelům, kteří přispěli sponzorským darem a udělali radost našim dětem.

Mrzí nás, že se letos nestihla udělat hasičská pěna a stanování na hřišti. Nejdříve nebyl čas a pak nám nepřálo počasí. Příští rok se vám to budeme snažit vynahradiť. Věříme, že se naše mládež bude inspirovat výše uvedenými děvčaty a příští rok také vymyslí něco nového.

Simona Gabrielová

Vítání občánků 2004

Doposud naše kulturní komise vítala nově narozené děti jednotlivě v jejich domovech. Neměli jsme vhodné prostory kam bychom Vás mohli pozvat. . Letos došlo ke změně. Zastupitelstvo rozhodlo vybavit židlemi noclehárnu záchranných čet v prvním patru hasičské zbrojnice na malou zasedací místnost.

11.1.2004 došlo k historické události v naší obci, kdy bylo přijato do společenství naší obce 18 nově narozených dětí. Tak velký počet dětí musel být rozdělen na dvě skupiny-mladší a starší děti, které jsme na dvě etapy mohli přivítat, neboť by se ani do této nové místnosti nevešly..

S dětmi přišli nejen jejich rodiče, ale jejich rodinní příslušníci.

Slavnost vítání občánků je veřejnou slavností, kam můžete přijít nejen vy rodičové, ale i babičky a dědečkové a ostatní občané, kteří mají zájem.

Seznam přivítaných dětí:

Balog Marek
Dyrynk Lukáš
Marcin Jakub
Krogner Jaroslav
Honková Tereza
Tošnerová Kateřina
Bajerová Monika
Bajer Erik
Moravcová Klára
Horká Natálie
Trojanová Kateřina
Buriánová Lucie
Beranová Veronika
Kuchař Zdeněk
Tomík Patrik
Soběslavská Adéla
Machulková Nikol

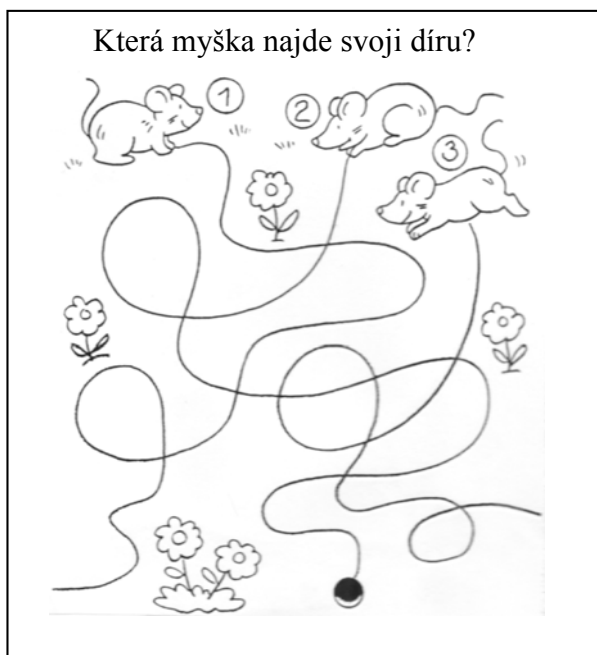
Znovuotevření knihovny

Obecní knihovna jakoby neměla klidu a odpočinku. Neustále se stěhuje. Nejprve z vily do č.p.118 (kde sídlil národní výbor) potom do lihovarského statku č.p.13. Zde fungovala až do povodně 2002. Dále musela ustoupit rekonstrukci budovy č.p. 13 za účelem rekonstrukce na bytový fond. Prozatímním depozitem obecních knih se stala posilovna a herna stolního tenisu v č.p.139. V těchto prostorách ležely knihy v přepravkách a moc jim to v tom vlhku neprospělo. K adaptaci stávající herna

stolního tenisu na novou knihovnu jsme využili vlastních zaměstnanců pana Čulíka, Petrželky a Poštoľky Petra, kteří opravili nátěry podlahy, oken, vyspravili a naštukovali zdi. K novému uložení knih bylo nutno vyrobit několik nových regálů a staré opravit. To provedl pan Hanzlík Marek. Naše děvčata pak o prázdninách brigádne přebalila všechny knihy do nových obalů. Celou stavbu řídil náš úřad,

mk-

metodicky však naše paní knihovnice paní Ludmila Nováková, která pozvala všechny naše občany na slavnostní znovuotevření knihovny v 8. listopadu tohoto roku. V současné době se vybavuje knihovna internetem a počítačem, který byl vyřazen z obecního úřadu. Zde bude sloužit pro potřeby evidence knih a přístupu na internet. Výpůjční doba – každé pondělí od 16.30 do 18.30. Přijďte se podívat.

Seznam kulturních akcí pořádaných obecním úřadem 2004

- 11.1.2004 Vítání občánků
- 14-28.2.2004 tři přednášky na téma praktická psychologie přednášeli: Prof. RNDR Vl. KrálCsc.,Mgr D.Kučera
- 6.3.2004 Babinec-hasičárna
- 4.4.2004 Zájezd dětí na Bazén do Děčína
- 22.5.2004 Sportovní den
- 5.6. 2004 Dětský den
- 2.6.2004 Výcvik psů (pan Stolina)
- 3.7.2004 Obecní zábava V Zátíší
- 24.7. 2004 Sraz seniorů V Zátíší
- 29.8. 2004 Maškarní diskó
- 19.9.2004 Návštěva velvyslance JAR
- 8.11.2004 Znovuotevření knihovny
- 10.11.2004 Děti sbírají papír a železo
- 13.11.2004 Sraz žen v hasičárně
- 23.12.2004 3.vánoční koncert V Zátíší

